

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi K. C.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 stycznia 2008 r.,

wydanym w sprawie z powództwa K.C.

przeciwko M. J. i M.B.

o ustalenie nieważności umowy sprzedaży nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 kwietnia 2012 r.,

zażalenia powódki (skarżącej)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 czerwca 2011 r.,

1. oddala zażalenie;
2. przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu pełnomocnikowi powódki z urzędu adwokatowi B. K. wynagrodzenie w kwocie 1800 złotych podwyższone o stawkę podatku vat tytułem wynagrodzenia w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę K. C. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 stycznia 2008 r. przeciwko M. J. o ustalenie nieważności sprzedaży nieruchomości, jako nie opartą na ustawowej podstawie wznowienia. W ocenie Sądu drugiej instancji, powódka powołując jako podstawę wznowienia postępowania art. 403 § 2 k.p.c., nie wskazała takich nowych okoliczności faktycznych ani środków dowodowych, których nie mogłaby powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

W zażaleniu od powyższego postanowienia powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną i błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz art. 403 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i uznanie, że skarżąca nie może opierać swojej skargi o wznowienie na podstawie powyższego przepisu. Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez przyjęcie jej skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie zarzutów zażalenia sprowadza się do twierdzenia, że podstawę skargi powódki o wznowienia postępowania stanowiło wykrycie przez skarżącą takich faktów i dowodów, które mogły mieć istotny wpływ na wynik postępowania, a z których powódka nie skorzystała ze względu na ówczesny brak procesowej potrzeby ich powoływania. Nadto powódka podniosła, że została całkowicie pominięta przy rozpoznaniu sprawy o wznowienie okoliczność, iż pełnomocnictwo udzielone przez nią w formie aktu notarialnego nie zostało w sposób prawidłowy i ważny udzielone.

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. "Wykrycie" natomiast, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi

stronie i dla niej niedostępnych. Nie dotyczy to pojęcie również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość (por. postanowienie z dnia 26 października 2011 r., III CZ 57/11, niepubl. oraz postanowienie z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl. i powołane w nim postanowienia). W rezultacie możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 *in fine* k.p.c. jest uzależniona od łącznego zaistnienia trzech przesłanek, po pierwsze - wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych faktów, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, po drugie - możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz po trzecie - niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie SN z dnia 26 maja 2011 r., II UZ 11/11, niepubl.).

Powołany w zażaleniu zarzut pominięcia przy rozpoznaniu sprawy o wznowienie postępowania faktu nieważności pełnomocnictwa udzielonego przez skarżącą M. J. w formie aktu notarialnego z dnia 13 lutego 2003 r. nie jest zasadny. Sąd Apelacyjny na stronie 3 i 4 uzasadnienia dokonał oceny, czy wskazanie na fakt udzielenia nieważnego pełnomocnictwa stanowiło okoliczność nową w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Wobec ustalenia, że w sprawie prawomocnie zakończonej skarżącą /powódka/ powoływała się na tę okoliczność, brak jest podstaw do uznania, że ocena ta została skutecznie podważona przez skarżącą. Dodatkowo wskazać należy, iż zażalenie poza powyższym twierdzeniem nie zawiera żadnych argumentów na poparcie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zaś z akt sprawy prawomocnie zakończonej wynika, że skarżąca w toku postępowania okoliczność tę powoływała wielokrotnie /pozew, protokół z rozprawy przed Sądem Okręgowym z dnia 23 maja 2007 r. k. 546/ i była ona przedmiotem oceny Sądów obu instancji /uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 czerwca 2007 r. (k. 572), uzasadnienie Sądu Apelacyjnego k (701)/. Pozostałe dowody powołane w skardze prawidłowo zostały zakwalifikowane przez Sąd Apelacyjny jako nie noszące cechy nowości oraz niemożności skorzystania przez stronę w poprzednim postępowaniu. Argument skarżącej, że brak było procesowej potrzeby ich powoływania może się odnosić wyłącznie do zeznań świadka P., który nie zeznawał w sprawie o ustalenie nieważności umowy sprzedaży, niemniej jako notariusz, która sporządził

kwestionowany przez skarżącą dokument pełnomocnictwa, mógł być przez powódkę powołany jako świadek skoro kwestionowała ważność tego dokumentu. Wskazane przez powódkę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy I C /.../ bądź powstały po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o ustalenie nieważności sprzedaży, bądź stanowią dokumenty z tej sprawy. Wobec powyższego uznać należy, że wskazane przez skarżącą okoliczności i dowody nie odpowiadają wymaganiom ustawowej podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c., a w konsekwencji rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego jest prawidłowe.

Z tych względów zażalenie jako niezasadne podlega oddaleniu art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie § 2 pkt 3, § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).